

STELA
ROUGE

BESTSELER
BOOK

18+

SEX &
DIVOKO 2

KEŽ JE SEX VÁŠŇOU I PREKLATÍM ZÁROVENĚ

STELA ROUGE

SEXI &
DIVOKO 2

Stela Rouge

Sexi a divoko 2

Copyright © Stela Rouge

Cover design © Katarína Skalková

Illustration © Shutterstock

Slovak edition © by BESTSELER

ISBN: 978-80-89821-51-2

1. kapitola

Nervózne som si odhrnula prameň vlasov, ktorý sa mi uvoľnil z ledabolo zopnutého vrkoča. Nikdy som nepatrila medzi krásavice ako hviezda školy Viktória, za ktorou šalelo celé mužské pokolenie. Neznášam sa. A nielen seba, ale i školu, v ktorej som každému len na posmech. Hovorila mi doska, pretože mám prsia nulky a ešte žiaden chlap sa mi na ne nepozrel. A to mám už sedemnásť! Pozrela som na hodinky. Meškám. Prepadla ma panika ako obvykle a pridala som do kroku. Žiaľ, vlastné auto nemám, a tak mi neostáva nič iné, ako sa do školy terigať peši.

Len keby to nebolo tak ďaleko a nezdržiavala ma príšerná premávka. Rozbehla som sa cez cestu mimo prechodu a akosi som nezaregistrovala auto, ktoré sa na mňa nečakane vyrútilo. V tom momente som zvrieskla a v poslednej chvíli odskočila do trávniku. Šok. Asi tak sa dal opísať stav, v ktorom som sa nachádzala. Takmer ma zrazil nejaký idiot! Videla som akosi rozmazane. Och, kde sú moje okuliare? Horúčkovito som šmátrala po zemi a hľadala ich.

„Slečna, ste v poriadku?“ ozval sa zrazu za mnou neznámy hlas. Muž, ktorý sedel v čiernom aute a ktorý ma skoro prizabil, sa ku mne približoval. Videla som len jeho nejasnú siluetu, preto som sa zúfalo snažila nájsť okuliare. Niečo také sa môže stať len mne! Neustále sa ponáhľam, a tak to aj dopadlo. Bolo len otázkou času, kedy na moje každodenné behanie do školy doplatím. Zrazu som pocí-

tila dotyk na ramene. Otočila som sa a pozrela mu do tváre. Skláňal sa nado mnou asi tridsiatnik s modrými očami. Vietor mu rozfúkal husté gaštanové vlasy, ktoré mu padli do tváre. Takto zblízka ho môj zrak videl celkom jasne. Vyzeral skutočne dobre. Tak dobre, že som na chvíľu zabudla na to, čo sa tu práve stalo.

„Vbehli ste mi pod auto, slečna. Mohol som vás zabiť. Uvedomujete si to?“ v hlase mal taký sexappeal, až mi stiahlo žalúdok.

„Nie ste zranená?“ spýtal sa ustarostene.

Pokrútila som hlavou, akoby som nemala jazyk. Jeho parfum, ktorý azda vylial na seba celý, podráždil moje zmysly. Ten pocit! Bolo pre mňa výnimočné byť v blízkosti takého očarujúceho muža. Muža, nie chlapca. Medzi tým som vždy videla veľký rozdiel. V našej škole boli len pubertálni chlapci alebo starí profesori, narodení ešte za čias socializmu a s názormi, ktoré nikoho nezaujímali.

„Pomôžem vám vstať,“ chytil ma za lakeť.

„Nie. Ja... potrebujem nájsť moje okuliare.“

„Aha,“ rozhlíadol sa okolo seba, potom sa zohol a vzápätí vystrel.

„Vaše okuliare,“ podal mi ich.

„Ďa... Ďa... kujem,“ chvejúcimi sa prstami som si ich nasadila na oči. Takto pripečene sa zvyknem správať vždy, keď ma niekto uvedie do rozpakov. A nedokážem to ovládať. Jednoducho sa mi stiahne hrdlo a začnem habkať, prípadne spácham niečo strašne trápne.

„Boli celkom blízko vás,“ uškrnul sa pobavene. Líca mi obliat rumenec.

„Tak nič, musím utekať do práce. A vy si dávajte väčší pozor na ceste, slečna.“

Zasa som hlúpo prikývla. Otočil sa a odchádzal. V džínsoch a ležérnom saku vyzeral bohovsky. Pristihla som sa, že mám otvorené ústa a skoro mi do nich vletela mucha. Ani tá potvora ma však nedokázala odpútať od pohľadu na neznámeho cudzinca. Ešte chvíľu budem za ním zízať a zmeškám prvú hodinu. Nasadol do auta a kamsi zmizol. Panebože. To bol kus! Našťastie som to do školy stihla ako vždy na poslednú chvíľu.

Dosť dobré na to, že som takmer skončila pod kolesami. Počas hodiny slovenčiny do mňa jeden z trkvasov hádzal papieriky. Oleg Čuri bol drzý chalan a vybral si ma za terč zábavy. Neznášala som ho. Rovnako aj fiflenu Viktóriu, ktorá s ním chodila. Vytŕčala trojky kozy pred všetkými a špúlila kačacie pery namachlené sýтым rúžom. Mohla si to dovoliť. Bola krásna a mala aj prachy. Ja som nemala nič. Ani prachy, ani krásu, ani kozy. Možno by ma mohlo uspokojiť to, že mi to v škole páľilo o niečo viac ako Viktórii.

Tá sotva vedela, kde je sever a všetci mali vážne podozrenie, že predchádzajúce ročníky zvládla len preto, že mala protekciu. Myšlienkami som sa zatúlala k modrým očiam, ktoré ma na ceste len pred pár minútami prepaľovali. Už mi ani tak neprekážalo, že ma ten muž takmer prizabil. Myslela som len na to, aké príjemné pocity vo mne zanechal. Ach... zasnene som sa zadívala cez okno. Pofukoval vetrík a prvé lístie už opadávalo zo stromov.

„Slečna Rossiová, niečo sa vás pýtam,“ prebral ma zo zadumania prísny hlas učiteľky Slivkovej.

„Áno?“ vytreštila som na ňu oči.

„Je vám niečo, slečna Rossiová?“

„Nie, prepáčte.“

„Zopakujem otázku ešte raz. Aké diela napísal Ernest Hemingway?“

Dlho som premýšľať nemusela a vysypala som to zo seba.

Učiteľka Slivková spokojne prikyvovala. Pod jej studeným pohľadom sa nedalo niečo nevedieť. Našťastie literatúra patrila medzi moje obľúbené predmety.

***

Druhá hodina. Matematika. Očakávali sme nového učiteľa, pretože Frederik Lamanec musel kvôli zdravotným problémom odísť do predčasného dôchodku. Bol typ učiteľa, ktorého sa všetci báli. Mal tvrdý pohľad a s nikým sa nemaznal. Nedalo sa ho podplatiť koketovaním, ako to robila Viktória, ani podstrčením obálky s peňažnou sumou. Jednoducho sme sa všetci museli učiť. A keď sme sa neučili, mali sme problém. Frederik Lamanec bol skrátka diktátor.

Zazvonilo. Zanedlho sa otvorili dvere a dnu vstúpil mladý muž. Pri pohľade na neho sa mi spotili dlane a srdce začalo splašene búšiť. To nie je možné! Bol to muž, ktorý ma dnes ráno takmer zrazil. Cívela som na neho ako obarená. Ostatné dievčatá vyzerali rovnako zaskočené a dychtivo si ho obzerali. Takého fešáka tu rozhodne nikto neočakával. Všimla som si, ako si Viktória napravuje výstrih. Krava.

„Zdravím vás, mládež. Volám sa Ivan Macho a budem vás učiť matematiku,“ oznámil teatrálna a pomaly si všetkých premeriaval. Sediac v predposlednej lavici som mala chuť skryť sa pod stôl. Už však bolo neskoro. Keď sa zastavil pohľadom na mne, na chvíľu ustrnul. Zdalo sa mi to, alebo sa jemne usmial? Obchádzali ma mdloby. Uvedomila som

si, že podobné pocity prežívajú i ostatné dievčatá. Hovorili to za nich ich rozpačité tváre či jas v očiach. A koketa Viktória špúlila na neho ústa. Chudera. Bola taká trápna, že sa mi z nej chcelo grčať. Ivan začal zostra. Rupol nám rovno písomku. Počas nej v triede vládlo hrobové ticho. Zdalo sa, že nový učiteľ nielen vo mne, ale i v ostatných vyvoláva rešpekt. Zatiaľ totiž nepadla žiadna ironická poznámka a nikto si nedovoľoval, ak nerátam niekoľko vyzývavých úsmevov Viktórie.

Tá ich však hádzala na všetkých fešných chlapov a vôbec ju netrápilo, že ju frajer Oleg prebodáva žiarlivým pohľadom. Ivan sa priblížil k mojej lavici. Znervóznela som a srdce mi začalo búšiť tak hlasno, až som myslela, že skola-bujem. V matematike nie som taká dobrá ako v literatúre, ale nie som úplne tupá ako Viktória. Tentoraz som sa však cítila ako totálne vymleté poleno. Možno aj tá umelina by vedela toho viac ako ja. Nedokázala som sa sústrediť, pretože Ivan stál za mojím chrbtom a jeho prítomnosť ma znervózňovala.

Stále som myslela na to, čo sa stalo na ulici a ako veľmi ma zasiahlo naše stretnutie. K tomu ma dráždil jeho parfum a to, že sa díval ponad moje plece do papiera. Moja ruka tuho zvierala pero a nedokázala sa pohnúť. Mozog registroval len sexuálnu energiu, ktorú som z neho cítila. Z takého muža by sa podlomili kolená každej. Konečne sa pohol a mne sa ulávil.

V mojom citovom rozpoležení mi uniklo, že je čas odovzdať písomku. Dočerta! Mám vyrátaný len jeden príklad a i ten bude iste zlý. Zhrozila som sa. Takto sa zahanbiť hneď prvý deň u nového učiteľa! Ktovie, čo si o mne myslí potom, čo som mu ako splašená koza skočila pod auto.

A teraz zistí, že som nielen nepozorná na ceste, ale ešte aj hlúpa. Keď mne tie matematické vzorce nič nehovorili. Milovala som literatúru a ňou som aj žila. Bavilo ma čítať hlavne o vášni a zakázanom ovocí, ktoré som zatiaľ nepoznala. Často som premýšľala nad tým, aké to je milovať sa s mužom. V knihách sa nachádzala len teória. Už som vedela, čo je to misionárska poloha, alebo že šesťdesiatdeviatkou sa označuje orálny sex. Ale aké to asi musí byť v praxi? Vytrvalo som popierala svoje panenstvo, nemohla som sa predsa strápníť tým, že som v sedemnástke ešte stále panna.

Všetky dievčatá už o to prišli v pätnástke, aspoň to tvrdili. Dušovali sa, aký super zážitok mali a ja som prikyvovala, že majú pravdu. Keď sa ma spýtali, kto bol tým šťastlivcom, klamala som, že ho nepoznajú a že je z inej školy. Chichúňali sa a uťahovali si zo mňa, že som zaiste ležala ako lemra. Ivan niekoľkokrát ku mne zablúdil pohľadom. Zakaždým, keď sa na mňa pozrel, stiahlo mi žalúdok. Bože. Nebudem to pri ňom zvládať. Určite z matematiky prepadnem.

***

Všetci sa mi predstavili, no len niektoré mená mi okamžite utkveli v pamäti. Usúdil som, že najviac rado-dajná bude Viktória. Jej oči hovorili známe „chcem ťa“. Ustráchaná stvora, ktorú som ráno skoro zrazil autom, naopak, uhýbala pohľadom. Vyzerala, akoby sa ma bála. Vlasy zopnuté v gumičke, okuliare a fádny svetřík sivej farby ma skôr odpudzovali. Napriek tomu sa stala objektom môjho záujmu. Asi preto, že zo všetkých dievčat vynikala najviac svojím originálnym zjavom. Vedel som to, pretože som si ženy všimal. Sedemnástky sa o seba zvykli starať

až prehnane a natrafiť na dievča, ako je Agnesa Rossiová, bolo skôr výnimočné. Ach, ešte aj tie džínsy mala tuším po starej mame. Na mňa pôsobila veľmi výstredne, hoci takou rozhodne nebola. Akoby sem ani nepatrila. Akoby prišla z iného sveta, ktorý nezapadal medzi jej spolužiačky. Napadlo mi, že ju schválne prvú vyvolám k tabuli. Písomky už všetci odovzdali a ostával mi ešte nejaký čas do ukončenia hodiny. Začnem tou najškaredšou a skončím najkrajšou. Baval som sa. Načarbal som na tabuľu dosť zložitý príklad a akože som preletel mená v triednej knihe.

„Poprosím, aby prišla k tabuli slečna Rossiová,“ vyhlásil som prísne. Ktosi sa zachichúňal, ale nevšimol som si, kto.

„Je tu niekomu niečo smiešne?!“ zvýšil som hlas a prešiel pohľadom po triede. Všetci sa tvárili akoby nič a očividnú chichotajúcu sa vinníčku neriešili. Viem, ako to medzi dnešnou mládežou chodí. Sú drzí a nevychovaní, mal som takúto skúsenosť v inej škole a nepochybné sa tomu nevyhnem ani tu. Preto v mojej profesii využívam temperament a povahu cholerika naplno. Dievčatá sa obvykle so mnou pokúšali bez hanby flirtovať, no zakaždým som ich schladil s tým, že som ich učiteľ a ony moje žiačky. V takejto rovine to vždy aj ostalo. Nevravím, že sa mi nepáčili. Niektoré boli až nadpozemsky krásne a vzrušujúce a neraz sa mi pri nich postavil vták, ale vedel som, že nemôžem s nimi nič mať. Agnesa vzpriamene kráčala dopredu. Chudučké dievčatko s nôžkami ako prúťiky vyzeralo vydesene. Prstom si napravila okuliare a preglgla.

„Nech sa páči, slečna Rossiová, môžete vypracovať úlohu,“ kývol som hlavou k tabuli. Chvíľu na mňa vyjavene civela, no potom sa spamätala a vzala si kriedu. Všimol som si, ako sa jej ruka chveje a napadlo mi, že musí byť riadne

nervózna. Zakrátko som prišiel na to, čo je vo veci. Stála tam a premýšľala. Evidentne úlohe nerozumela. Postavil som sa a prešiel k nej.

„Zdá sa vám to zložité, slečna Rossiová?“

Pozrela na mňa a vyplašene prikývla.

„Možno by vám pomohlo doučovanie. Prídete ku mne dnes o jednej do kabinetu a zadám vám podobné úlohy na vypracovanie.“

„V poriadku, pán učiteľ,“ odvetila poslušne.

„Môžete si sadnúť.“

So sklonenou hlavou sa vrátila k lavici. Znovu sa ktosi zachichúňal. Teraz mi už neunikla pekná blondínka s modrými očami. Viktória.

„Slečna Brezinská, k tabuli!“

Pyšné dievča vstalo a vystrelilo hrud'. Doriti! Väčší výstrih si už nemohla dať. Oči mi zablúdili k jej dekoltu, i keď som sa tomu bránil. Tá potvora Viktória mala na sebe dokonca minisukňu a topánky na vysokých podpätkoch. Koketne si prehodila vlasy na druhú stranu a drzo pritom žula žuvačku. Úplný protiklad Agnesy. Neskutočne rajcovná, ale zároveň arogantná, čo sa mi na takýchto dievčatách najviac protivilo. Nedovideli si na koniec nosa a mysleli si, že im patrí svet.

„Áno, pán učiteľ? Čo môžem pre vás urobiť?“ obdarila ma širokým úsmevom. Tentoraz sa neozval v pozadí smiech, ale piskot. Hneď bolo vidieť, kto je tu na srandu a kto tu šéfuje.

„Dokončíte úlohu,“ odvetil som a prekrížil si ruky cez hrud'.

„Ehm,“ Viktória sa sotva pozrela na príklad. „To je veľmi zložité, pán učiteľ, to nezvládnem.“

„Mohli by ste prestať žuť tú žuvačku? A vôbec, zahodte ju!“ zahriakol som ju.

Uškrnula sa. „Žiadny problém,“ zatiehla dôležito a špičku nechta si priložila k perám. Potom vystrčila jazyk, pričom sa mi dívala do očí. Žuvačku pomaly vzala medzi dva prsty a oblizla si pery. Poznal som tie triky. Robila to cielene. Bola taká trápna, že sa mi z nej chcelo smiať. Radšej som však jej správanie ignoroval.

„Na doučovanie prídete o pol hodiny skôr ako slečna Rossiová. O pol jednej,“ oznámil som jej chladne.

„Samozrejme, pán učiteľ. Budem tam ako na koni,“ zmyselne sa usmiala a vlniac bokmi sa vrátila na svoje miesto.

„Mrzí ma, že takto začíname, mládež. Je tu vôbec niekto, kto vie príklad vyrátať?“ spýtavo som hľadel na niekoľko párov očí. Prihlásil sa jeden chalan. Blondiak s bohatým akné na tvári. Ako som neskôr zistil, bol najväčším biflošom v triede. Úlohu splnil na výbornú a už sa skončila hodina...

2. kapitola

Viktória prišla do kabinetu na minútu presne. Zatvorila za sebou dvere a vrtiac bokmi ku mne pristúpila.

„Tak, už som tu,“ zahryzla si do pery.

„To vidím. Sadnite si,“ pokynul som jej.

S provokatívnym úsmevom sa posadila. Zacítil som z nej parfum a neuniklo mi, že pery mala omnoho výraznejšie ako na hodine. Vyzerala celkom ako kurva z ulice. Lacná a príšerne samolúba.

„Nemohla som sa dočkať, kedy ma zaučíte, pán učiteľ.“

„Som rád, že sa k tomu takto staviate,“ nevšimol som si jej dvojzmyselnú poznámku a podal jej papier na vypracovanie.

„Máte na to pätnásť minút.“

Oblizla si pery. „Radšej by som sa učila niečo iné,“ rozťahla nohy od seba a mne sa naskytol pohľad na ružové nohavičky, ktoré ukrývala pod krátkou mini sukňou. Oblial ma pot. Preglgol som, keď si nohu vyložila do môjho lona a lodičkou mi začala dráždiť vtáka. Išla na mňa tak rýchlo a nehanebne, že som od prekvapenia onemel. Nazdával som sa, že sú to len reči, ale ona ma normálne zvädzala! Toto som naozaj nečakal.

„Ak dovolíte, pán učiteľ, splním si svoju úlohu,“ hltala ma tými vymaľovanými očami. Kľakla si na zem medzi moje nohy, rozopla si gombík na blúzke a vytasila na mňa kozy. Ach, silikóny. Tie sa mi nikdy nepáčili, no napriek

tomu som od nich nedokázal odvrátiť zrak. Možno preto, že som umelé prsia videl prvýkrát naživo. Mala ich skutočne veľké s týčiacimi bradavkami. Keď sa dotkla zipsu na mojich nohaviciach, myslel som, že ma porazí. Tá bosorka vytasila môjho vtáka a bez ďalších okolkov si ho vzala do úst. Čo to robila? Som len muž a veľmi slabý. Chvíľa, keď vytiahla ženské zbrane a vrhla sa na mňa ako nenásytná šelma, sa jednoducho nedala zastaviť.

Vtáka mala hlboko v hrdle a fajčila ma ako prezidentova štetka, keď zrazu niekto zaklopal na dvere. Do šľaka! Od sotil som ju a rýchlo si napravil nohavice. Viktória si pokojne napravila blúzku a tvárila sa akoby nič. Bez slova som vstal a išiel otvoriť dvere. Ako som mohol takto riskovať? Veď som ani nezamkol! Ešte dobre, že dotyčná osoba za dverami vyčkala, kým otvorím a nenašla nás v chúlостivej situácii. Bol by to môj koniec. Žiačka fajčila učiteľa matematiky, zneli by titulky vo všetkých novinách. Za dverami stála Agnesa Rossiová.

„Čo tu robíte?!“ vyštekol som na ňu, zakrývajúc vzrušenie, ktoré vo mne zanechala tá cundra Viktória.

„Mala som predsa prísť na doučovanie,“ povedala zarazene.

„Prišli ste nejakو skoro, ale už keď ste tu, podte ďalej.“

Agnesa vstúpila dnu a uprela pohľad na Viktóriu, ktorá si v malom zrkadielku líčila pery.

„Slečna Brezinská je už na odchode,“ strčil som Viktórii nevypracovaný papier do ruky, „dokončite si úlohu doma,“ zdôraznil som.

„Isteže, pán učiteľ,“ žmurkla na mňa a pohla sa k dverám. Vtom sa otočila.

„Bude mi potešením prísť na doučovanie aj nabudú-

ce,“ roztopašne za sebou zatvorila dvere. Môj vták bol ešte stále v pozore, pretože som sa nestihol vystriekať. Pozrel som na vyklepanú Agnesu. Sedela tam a čakala na úlohu. Znenazdajky mi padol zrak na jej krk, po ktorom sa tiahla pulzujúca zelená žilka. Pristihol som sa pri myšlienke, že mám chuť ju tam uhryznúť. Lákalo ma to, i keď som nechápal prečo. Šibe mi? Asi by som mal pozeráť menej filmov o upíroch. Všetko sa potom prenáša do mojej hlavy a ja mám chuť hrýzť svoje študentky. Pritom Agnesa vôbec nie je pekná. Nie je? Pozorne som si ju premeral. Pleť mala čistú a hebkú i bez mejkapu. Mala malý nos a veľké oči pod okuliarmi. Zdravé lesklé vlasy zopnuté v cope. Nie je škaredá, len strašne fádna. Precitol som, keď zakašľala. Dofrasa, civiem na ňu ako vôl namiesto toho, aby som jej dal úlohu. Za to všetko mohla Viktória, ktorá prebudila vo mne samca.

„Vypracujte to,“ položil som papier na stôl a postavil sa. Agnesa sklopila zrak a pustila sa do práce. Prešiel som k oknu a vykukol z neho. Po ulici prechádzali dvaja starí ožrani. Pri pohľade na nich sa mi konečne vták scvrkol. Čo sa to tu, dopekla, dialo? Čo to stvárať? Ako je možné, že som nedokázal zastaviť tú mrchu Viktóriu? Toto sa mi ešte nikdy nestalo! Znovu som sa otočil k Agnese. Z nejakého dôvodu som ju začal porovnávať s Viktóriou.

Svetrík mala zapnutý až ku krku a džínsy toho veľa veru tiež neodhaľovali. Zvýrazňovali však jej štíhly pás a nohy. Ako tak písala, nemohla tušiť, že na ňu hľadím. Predstavil som si, akú podprsenku nosí. Prsia mala malé, ale mne sa na ženách malé prsia páčia. Vzrušovala ma predstava, že si to rozdám s dievčatkom s copíkmi a lízankou v ústach.

Nie, nie som pedofil, len sa mi páčia lolitky. Nevinné

a ostýchavé, presne ako Agnesa. Mal som chuť sám seba prefackať, pretože som si predstavil Agnesu ako lolitku. Moju lolitku. Ktovie, čo pod tými staromódnymi handrami ukrýva. Ak by si dala dolu okuliare, rozpustila vlasy a nahodila sa do sexi šiat, možno by nebola na zahodenie. Zdvihla hlavu a pozrela na mňa.

„Mám to hotové,“ nesmelo mi podala papier. Skontroloval som ho. Ani jedna chyba! Prekvapilo ma to.

„Ako je možné, že ste to tentoraz zvládli?“

Pokrčila plecami. „Bola som v triede nervózna, prepáčte.“

„A teraz nie ste?“

Stuhla. Očividne nevedela, čo na to povedať.

„Je to naozaj zaujímavé, že sme sa zoznámili za takých nebezpečných okolností. Poznáte pravidlá cestnej premávky, slečna Rossiová?“

„Isteže,“ odvetila rýchlo.

„Tak prečo ste mi potom skočili pod auto?“

„Ponáhľala som sa do školy.“

Pokrútil som hlavou. „Uvedomujete si, že ste mohli byť už mŕtva?“

Vydesila sa. „Máte pravdu, bolo to odo mňa hlúpe. Budem si dávať väčší pozor.“

„Úplne postačí, ak pôjdete cez priechod na zelenú. V konečnom dôsledku som rád, že ste nažive a nič sa vám nestalo.“

Začala prešľapovať z nohy na nohy. Rozhodne som ju uviedol do rozpakov, ale mne to robilo dobre.

„Môžete ísť, slečna Rossiová,“ uškrnul som sa.

Okamžite vystrelila k dverám.

„Dovidenia, pán učiteľ,“ vysúkala ešte zo seba.

„Dovidenia,“ pobavene som za ňou hľadel.

Odchádzala veľmi rýchlo. Až sa mi zdalo, že predomnou uteká.

***

Konečne som to mala za sebou. Osamote s Ivanom som sa necítila dvakrát príjemne. Zízal na mňa ako na ducha a ktovie, čo si o mne myslel. Som taká nemožná, že sa určite na mne dobre bavil. Dúfala som, že viac doučovanie nebudem potrebovať. Pozrela som na hodinky. Mama dnes bola v práci do polnoci a otec je na tom podobne. Odkedy začal pracovať ako manažér v jednej firme, stal sa z neho workoholik. Mama sa často smeje z toho, že keď ho spoznala, bol len zlatokop, ktorý sa rád priživoval na starších paničkách.

Zmenil sa však a začal na sebe tvrdo makať. Príbeh mojich rodičov je výnimočný a z toho príbehu som sa narodila ja. Pred sedemástimi rokmi. Musím však skonštatovať, že mama má o mňa až príliš veľké starosti. Ešte nikdy som nebola na diskotéke, pretože mi vyslovene zakázala, aby som sa flákala po nociach, pokiaľ nemám osemnásť. Netuším, prečo sa správa tak puritánsky, veď sama kedysi žila bohémnym životom.

A dalo by sa povedať, že takýto život vedie doteraz, pretože pracuje ako čašníčka v bare, kde to po nociach žije. Rozhodla som sa, že k nej na chvíľu zájdem. Mala som to po ceste. Do večera bolo ešte ďaleko a nechcela som byť v byte tak dlho sama. Zašla som za roh a zakrátko nato sa dostala do uličky, kde stál bar s nápisom Nirvana. Kedysi to bol bordel, kde ľahké dievčatá sexuovali za peniaze. Majiteľ baru však spáchal niekoľko trestných činov a dostal sa

za ne do väzenia. Nikdy som sa viac nedozvedela, pretože mama mi to z nejakého dôvodu tajila. Viem len, že tento podnik pred mnohými rokmi kúpil iný majiteľ a dnes už tam prostitútky nepracovali. Vstúpila som dnu a uprela zrak k baru, kde práve mama obsluhovala jedného zákazníka. Nalievala mu whisky a pritom sa na neho usmievala. Vždy som jej závidela, aká je sebavedomá. Dnes mala rozpustené vlasy, ktoré jej v červených vlnách dopadali na chrbát, ktorý obopínala čierna čipka. Mama sa rada obliekala výstredne. Vysoké čižmy a minišaty z nej robili kosť, za ktorou sa otočil každý chlap. Na rozdiel odo mňa. Cítila som sa popri nej ako škaredé káčatko. Mama mi však tvrdila, že nesmiem byť vyzývavá ako ona, vraj mám ešte na to čas a môžem nosiť len džínsy a nohavice. Sukňu som smela len dlhú alebo po kolená. A prsia museli byť vždy decentne zakryté. To bola jej požiadavka, nie moja, no rešpektovala som ju.

„Ahoj, mami,“ pozdravila som ju a posadila sa k baru.

Muž, ktorému práve nalievala, na mňa zaujato pozrel.

„Tvoja dcéra?“ spýtal sa. Zacítila som jeho alkoholický dych a prišlo mi zle. Mohol mať asi tridsať rokov, ale vyzeral dosť zanedbane.

„Áno, moja dcéra. Ani sa na ňu nepozeraj, lebo ťa odtiaľto vykopnem,“ mamin drsný hlas ma prekvapil. Chránila ma ako oko v hlave, no nepreháňala to už? Veď mi k dospelosti chýba len niekoľko mesiacov! Muž sa zachechtal.

„Upokoj sa, Stela. Nemusíš mať obavy, žeby som ti pretiahol dcéru.“

„Sklapni!“ výstražne nadvihla prst. Asi som sem dnes nemala chodiť, iba jej odlákam zákazníkov.

„Čo si taká? Bojíš sa o ňu, akoby bola malé decko. Veď je už veľká, pozri sa na ňu! Ako sa voláš, dievčatko?“ nahol sa ku mne a premeral si ma opitými očami.

„Agnesa,“ odvetila som stroho.

„Marek, nelep sa na ňu, lebo za seba neručím!“ kričala, ale muž ju ignoroval.

„Nepôjdeme sa spolu vylízať hentam do boxu?“ spýtal sa a do mňa vošla zlosť. Čo si to ten idiot dovoľuje?

„S tebou? Si taký nechutný, žeby mi určite prišlo zle a ovracala by som ťa!“ osopila som sa na neho. Príval slov, ktorý zo mňa vyšiel, ma prekvapil. Ešte nikdy som nič také drzé nikomu nepovedala. Marek sa rozosmial.

„Tá je celá po tebe, Stela!“ rehotajúc sa pobral preč. Niekoľko párov očí, sediacych v boxoch, nás pozorovalo. Oči vidne im tá scénka neunikla.

„Agnesa, ty ma normálne prekvapuješ!“ žasla mama.

„Čože?“

„To bolo dokonalé, čo si mu povedala!“

„Naozaj si to myslíš?“

Podala mi ľadový čaj. „Som na teba hrdá. Musíš si chlapov držať od tela a dať im najavo, že nie si handra, s ktorou môžu zametať.“

„Viem, to si mi už povedala najmenej stokrát,“ prevrátila som oči.

„Je to pre tvoje dobro.“

„Už nie som malá,“ oponovala som. Mama si povzdychla.

„Nechcem, aby sa ti niečo stalo.“

„Veď si dávam pozor.“

„Opatrnosti nie je nikdy dost.“

„Mama!“